

סיפורים לשבת עם הרב עזרא שליט"א

שבת פרה פרשת כי תשא תשפ"ג גיליון מס' 654

אין לקרוא בשעת התפילה | טעון גניזה

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה זצ"ל,
'מרן שר התורה' -הגר"ח
הרב שמריהו יוסף חיים קניבסקי
בן הרב יעקב ישראל קניבסקי ("הסטייפלר")
והרבנית פעשא מרים זצוק"ל זיע"א
וכן לע"נ:
יצחק בן אברהם, רחל בת בידה, דוד בן בידה, יפה בת
בידה, עליזה בת סלחה, סימון בן פרחיה, יוסף בן עזרא,
רחל בת מונדן שרה, עזרא בן אברהם, מוזל בת סומבול,
נזי בת רחל, שרה בת רחל, יעל דפנה בת פנינה, שמואל
הכהן בן מודכי, שמואל בן רוזה שושנה, אסתר בת
סעדה, יעיש בן חנה, פורטונה בת זמורה, ג'וספה בן
לאוניה, מוריצינו בן לאוניה, חיים בן ז'ולי, יעקב נפתלי
בן רחל הי"ד, גיל-עד מיכאל בן בת גלים הי"ד, אייל בן
אירים תשורה הי"ד, דליה בת נחום וברנדה הי"ד, משה
בן סלחה, אסתר בת מתילדה, פריץ בן סעדה, זריפה
בת אסתר, חיים בן אביגיל, רחמה בת וידה, סוזן
בת רינה, יחוקאל בן ציפורה, יגאל בן רינה למשפחת
רפאלי, יונה בן איילת, יוסף בן טורקיה ז"ל, עובדיה בן
מרים ז"ל, מרים בת חנה ז"ל, מרים בת הווידה (יהודית)
ז"ל, צרויה בת מרים ז"ל, שלום בן מרים ז"ל, מתן-יה
ז"ל בן אליס שתבד"א, אורלי ז"ל בת עישושה שתבד"א,
יששכר בן חסיבה ז"ל, לאה בת בתיה ע"ה, אסתר בת
יעל ע"ה, נייט בת פרחיה ע"ה, שמחה (סימו) בת פרחיה ע"ה,
מיכאל (מיכה) בן שלמה ומרגלית ז"ל, רונית בת אברהם
והדסה אסתר ז"ל.
ת.ג.צ.ב.ה.

הסיפורים הבאים לכבוד הילולת הצדיק הקדוש
רבי אלימלך מליז'נסק זצוק"ל זיע"א
שתתקיים ב-כ"א באדר תשפ"ג, יום שלישי בשבת

1 רגע לפני שהשמש שקעה (נאזה שהיה)

רבי אלימלך מליז'נסק הלך פעם עם אדם נוסף, כאשר הוא שמע בת קול מן השמיים שהכריזה: "מי שיעזור לרבי שמעלקא מניקלשבורג יקבל שכר רב מן השמיים." "האם שמעת משהו?" שאל רבי אלימלך את האדם שהלך עמו. "לא, לא שמעתי מאומה" השיב הלה. רבי אלימלך הבין שהקול השמימי כוון לאוזניו, ומיהר לעשות את דרכו לניקלשבורג. מיד כשהגיע לעיירה הוא ניגש לביתו של הרב. רבי שמעלקא סיפר לו בצער כי תושבי המקום נטו מדרך הישר וכי למרות בקשותיו ותוכחותיו הם ממשיכים לחטוא. "לא רק שהם לא מתחרטים על מעשיהם, הם צוחקים עליי ורודפים אותי בשל דבריי" אמר בעוגמה. "האם אוכל לנאום בבית הכנסת שלך?"

ביקש ממנו רבי אלימלך. בתחילה היסס רבי שמעלקא. "מדוע תרצה לעשות זאת? אני דורש לפנייהם מדי שבת בשבתו אך דבריי נופלים על אוזניים אטומות!" לבסוף נעתר הרב לבקשתו. בשעה המיועדת הגיעו לבית הכנסת מספר די נכבד של אנשים ונשים, בעיקר מתוך סקרנות לשמוע את דרשותיו של הדרשן החדש. מיד עם עלייתו אל הבמה החל רבי אלימלך להוכיח בפלפולים על גבי פלפולים כי למעשה העבירות שביצעו לא היו גרועות כל כך. הוא ציטט קטעי פסוקים ומדרשים כדי להוכיח, כביכול, כי אין כל פגם במעשיהם. רבי אלימלך סיים את דבריו וירד מן הבימה, לא לפני שביקש מכולם לשוב ולהתכנס למחרת כדי לשמוע את המשך הדרשה. השמועה פשטה בעיירה חיש מהר.

להבדיל, העלון מוקדש גם:
לכל הברכות והישועות לטובה ולברכה בע"ה: לכל העוסקים במלאכה לשם זיכוי הרבים, מאיר הרוש, שירלי וקנין, שאול בן סיגלית טובה, פנחס משה בן שרה זיווג הגון, אפרת (נחמה) בת רימונד (רחמה) וילדיה: דניאל (גבריאל) בן אפרת (נחמה), בתאל (בתיה) בת אפרת (נחמה), רימונד (רחמה) בת פרחיה, שלום בן מסעודה, בן דוד בן מרים, רינה בת מרים, אורטל בת רינה, אושרת בת רינה, אלמוג בת רינה, אוריאל בן רינה, מוריה בת מירב, אבישג בת רינה, שניר בן סוזי, טליה בת אבישג, הראל בן אבישג, אורי בן אבישג, יהודיה בת אבישג, דוד בן יוכבד, לורע של קיימא במהרה לשיא אהרון בן שושנה וסיגל הילה בת יונה. לגאולה השלמה במהרה בימינו ברחמים, אמן כן יהי רצון.

מטבעות זהב. הוא החל לנדוד מעיר לעיר כדי להשיג את הכסף. הוא נדד מעיר לעיר והגיע גם לאותה העיר שם התגוררו האישה ובעלה. הוא נקש על הדלת וביקש לדבר עם בעל הבית, אך כשהאישה ראתה אותו היא נפלה והתעלפלה. "הנה אליהו הנביא, שבירך אותי לפני שנים רבות!" קראה לבעלה באימה. "הוא בא לקחת את כספנו ואת כל רכושנו!" "אל תדאגי" חייך רבי אלימלך, "אינני אליהו הנביא, ובאתי לכאן כדי לבקש מכם שתתרמו למען פדיון שבויים." "לכמה כסף אתה זקוק?" שאל בעל הבית. כשרבי אלימלך נקב בסכום - חמש מאות מטבעות זהב - הוא מיהר לגשת אל הכספת ולהוציא את כל הסכום. "הנה, בזכות ברכתך הפכנו להיות אנשים עשירים; אנא קח את צרור המטבעות ולא תצטרך לנדוד עוד." אך רבי אלימלך סירב. "ברצוני לזכות עוד יהודים במצווה החשובה", נימק. לאחר הפצרות רבי אלימלך נעתר לקחת את מחצית הסכום, נפרד מהם בלבביות והמשיך לדרכו. (מטובד על-פי הספר "סיפורי חסידים - תורה" של הרב שלמה יוסף זיין. (חב"ד).

שהוא יכול לברך עד שהחמה תשקע... אך הדרך עברה בין שדות, יערות ופרדסים; הוא נתקל בפרות ובכבשים, אך לא באדם אחד. בדקות האחרונות לפני ששקעה השמש הוא ראה אישה אחת עובדת בשדה. הוא רץ לעברה והחל להמטיר עליה צרור של ברכות. "שאלוקים יברך אותך מן השמיים, ויתן לך עושר, ובריאות, וילדים, ופרנסה טובה, ו...". האישה נבהלה מהאדם הזר והחלה לברוח. "אל תחששי, אינני אדם רע" הרגיע אותה רבי אלימלך וברך אותה שוב בברכות עד בלי די. לא חלף זמן רב ומזלם של האישה ובעלה החל לפרוח. תוך זמן קצר הם הפכו להיות אנשים מאוד עשירים. את ביתם הם פתחו לרווחה לפני עניי העיר ולכל מטרת צדקה היו נותנים בחפץ לב. כל עני שהתדפק על דלתות ביתם היה מקבל נדבה הגונה מהשוער, וכאשר היה מדובר בסכום גדול יותר בעל הבית בעצמו היה מבקש לשמוע פרטים נוספים ומעניק כפי הבנתו. חלפו שנים, ולרבי אלימלך נודע על משפחה יהודיה שהושלכה לכלא. לאחר בירור נודע לו כי אב המשפחה היה חייב לפרוץ המקומי סכום עתק - חמש מאות

למחרת באותה שעה בית הכנסת היה מלא וגדוש בתושבים נלהבים שביקשו לשמוע עוד היתרים וקולות מפיו של הדרשן החדש. אך הפעם, במקום להמשיך בפלפולי ההבל, החל רבי אלימלך להוכיח אותם בעדינות אך בתקיפות. הוא ציטט להם את הפסוקים בשלימותם, הביא להם את דברי החכמים מן התלמוד ומספרי ההלכות והראה להם עד כמה חשוב לקיים כל מצווה בשלימותה. בשפתו המיוחדת הוא שיכנע אותם כי הם טעו ונטו מדרך האלוקים וכי עליהם להתחרט על כל מעשיהם. דבריו נכנסו ללב השומעים. הם התחרטו באמת ובתמים על מעשיהם הרעים. "זה בדיוק מה שרוב העיר, רבי שמעלקא, היה אומר לנו מדי שבת" הם אמרו לעצמם. "הבה ניגש ונתנצל בפניו על הצרות שגרמנו לו." רבי אלימלך הלך לדרכו שמח וטוב לב. בדרך הוא שמע קול נוסף שיצא מן השמיים. "בשכר זה שהגנת על רבי שמעלקא, תזכה כי כל מי שתברך היום יבורך מן השמיים." הוא שמח לשמוע זאת והמשיך בדרכו - אך ראו זה פלא! הדרך הייתה שוממה ואיש לא היה בה. רבי אלימלך החל למהר בדרכו. הוא ידע

(מלכה שהיה)

הכנסת אורחים מנובדת ל...סוסים?

2

לו העגלון. "רבי אלימלך ורבי זושא נמצאים בביתו של סופר הסת"ם". "בביתו של הסופר?! על מה אתה מדבר? הרי אתה כאן, לא?" "אלה היו הוראותיהם של הרבנים. קח את הסוסים ואת המזוודות שלנו לביתו של ר' פייבל, כך הם אמרו לי. 'אנחנו נלון אצל הסופר'. אף רבי פייבל לצריפו של הסופר ונקש על הדלת. 'רבנים נכבדים!', הוא קרא, כשמצא את רבי אלימלך ואת רבי זושא יושבים מול האח המבוערת ושותים כוס תה עם מארחם. "למה עשיתם לי זאת? הרי הוסכם שאני אארח אתכם. עליכם לומר לי מה חטאתי ומה פשעתי שמגיעה לי השפלה כזאת!" "אבל אתה אכן מארח אותנו", אמר רבי אלימלך, "או לפחות, אתה מארח את אותו חלק מאתנו שאותו אתה משתוקק כל כך לארח. בפעם האחרונה שבה היינו כאן, אך בלי כרכרה, סוסים, עגלון וחבילות של בגדים מגוהצים, סילקת אותנו מפתח ביתך. לכן, ברור שלא אותנו אתה רוצה בביתך, אלא את העגלון שלנו, את סוסינו ואת מזוודותינו - והם אכן נהנים בעצם רגע זה מהכנסת האורחים הנדיבה שלך..."

(ינקי טאובר) (חב"ד)

שמם יצא למרחוק - יבואו לשבת לכבוד את העיר בנוכחותם. בקבלת הפנים שנערכה לכבודם ושכל תושבי העיר באו אליה, ניגש אליהם אדון עשיר. "רבנים!" הוא הכריז, "מועצת העיר העניקה לי את הכבוד לארח אתכם במהלך שהותכם. הקדוש-ברוך-הוא היה נדיב כלפיי, לא יחסר לכם דבר בביתי. כבר הסברתי לעגלון שלכם איך למצוא את מעוני, אף שאין סיכוי שהוא לא ימצא את הבית - כולם מכירים היכן גר 'רבי פייבל'..." הנאספים התפזרו, ורבי אלימלך ורבי זושא הלכו לבקר את רב העיר ולפגוש את המלומדים בבית המדרש המקומי. האיש העשיר הלך לביתו כדי לפקח על הסידורים האחרונים לקראת שהותם של הרבנים אצלו. עד מהרה הגיע העגלון עם כרכרתם של הרבנים ועם מזוודותיהם. הסוסים שוכנו באורווה, המזוודות - בחדריהם של הרבנים, והעגלון שוכן באגף המשרתים. חלפו שעות אך עדיין לא נראה סימן לשני האורחים. המארח החל לדאוג וחיפש את העגלון שלהם. "מה קרה?" הוא שאל. "מתי הם עומדים להגיע לכאן?" "הם לא יבואו", אמר

במשך שנים רבות נדדו האחים הקדושים רבי אלימלך מליז'נסק ורבי זושא מאניפולי בדרכים הכפריות של גליציה כשהם מתחזים לקבצנים פשוטים. הם נדדו מעיירה לעיירה, מכפר לכפר, מזככים את נשמותיהם בקשיי הגלות ומעניקים לאחיהם היהודים השראה בדברי עידוד. יום אחד, מאוחר בערב, הגיעו האחים לעיירה לודמיר. משראו חלון מואר בבית גדול ונאה למראה, נקשו על הדלת וביקשו מקום ללון בלילה. "כאן זה לא בית מלון!", נשמעה תשובתו הכעושה של בעל הבית גדל-הגוף והלבוש מחלצות. "לקבצנים יש בית מחסה לעניים ליד בית הכנסת. אני בטוח שלא תתקשו למצוא שם מגורים". הדלת הכבדה נטרקה בפניהם, ורבי אלימלך ורבי זושא המשיכו בדרכם. עד מהרה הגיעו לעוד בית מואר, שבעליו, סופר הסת"ם של העיר, קיבל את פניהם בברכה והעמיד לראשותם את צריפו הצנוע. מספר שנים לאחר מכן, ביקרו שני האחים שוב בעיירה לודמיר. הפעם הם היו אורחי הקהילה הרשמיים, שכן הקהילה ביקשה שהרבנים - שכעת

(מלכה שהיה)

"המתנגד שהפך לחסיד"

3

של הצדיק ר' אלימלך. בנה יקירה, ר' שמחה מבוברקא נפל למשכב וחלה במחלה קשה טובי רופאי העיר לא הצליחו למצוא רפואה למחלתו, והרימו ידיים ממצבו הבלתי ניתן לריפוי. לעומתם, האם הצדקנית והדואגת לא הרימה את ידיה ולו לרגע קט. הרבה בתפילה, בתחינות ובקשות ובהשתדלות למען

את כולם לאבינו שבשמים הן בלימוד התורה הקדושה והן בברכת הישועה. בין הבאים לקבל ברכת ישועה היתה אימו של הצדיק ר' שמחה מבוברקא זצ"ל. באותם ימים לא נמנה ר' שמחה על החסידים אלא נמנה היה מהמתנגדים. אלא שצרה צרורה אשר נחתה על המשפחה הוביל את האם לביתו

בין בתיה של העירה ליז'ענסק ניצב ביתו הקט והצנוע, האפוף בקדושה וחרדת קודש. היה זה ביתו של הצדיק ר' אלימלך מליז'ענסק זיע"א, על דלתו התדפקו יהודים רבים מידי יום, חלקם היו שבאו ללמוד תורה, מוסר, יראת שמים וחסידות, והיו שבאו לקבל ברכות וישועות. והצדיק מטרתו היא אחת, לקרב

רפואת בנה בעד כל מחיר שבעולם. שמעו של הצדיק המחולל ניסים ונפלאות הגיע גם אליה והיא החישה צעדיה למעונו של ר' אלימלך בליזענסק. כל זאת מבלי ידיעת בנה עמ"נ לקבל ברכה ועצה לרפואה שלמה. עמדה האם בתור המשתרך וכתבה את שם בנה על פתקה. משהגיע תורה נכנסה לצדיק והעבירה לו את הפתק. ר' אלימלך השיב לאם הדואגת בתשובה: "דעי, כי כאשר תגיעי לביתך תמצאי את בנך במצב קשה יותר, אך אל תדאגי כלל וכלל כי זה רק זמני. בימים הבאים יעשה אדון העיר משתה גדול אשר בו ישתתפו שלשה רופאים גדולים מהעיר לבוב. קראי אותם לביתך עמ"נ לרפאות את בנך, אך גם זה לא יועיל, הרופאים לא יועילו, ולא ימצאו תרופה למחלה ובנך יישאר במצבו, אך עדין אל תתייאשי. כי בדרך שיצאו מביתך ייפול אחד הרופאים ארצה ושני חבריו יטפלו בו ותוך כדי כך אחד מהם ייזכר ברפואה המתאימה לבנך, הוא ישוב לתת לך "רצפט" לתרופה מתאימה. בעזרת השם התרופה תועיל לבנך והוא יתרפא מחוליו. אך מזהירני אתכם כי כאשר יתרפא בנך יגיע מיד לאחי ר' זושא בעיר אניפולי." סיים הצדיק את

דבריה הורתה את אשר ציוה הצדיק כי בנה יגיע אל אחיו ר' זושא. שמע זאת ר' שמחה התפעל מאוד למשמע אוזניו. אט אט החל משתנה כל הלך חשיבתו נגד עדת החסידים מקצה לקצה. נסעו האם ובנה ראשית לר' אלימלך להודות לו על נס ההצלה. משהגיעו אליו קבלם בברכה ושאלם: "האם כבר הייתם אצל ר' זושא?". "עדין לא" השיבו. אם כן סעו אליו מיד. נסעו האם ובנה לעיר אניפולי לר' זושא. משהגיעו אל ר' זושא, עשה עצמו כמתמם, והחל נוזף בעצמו "זושא, זושא איך העזת עד כה לחלוק על החסידות הקדושה וכי אין לך מעט דעת, וכי אינך יודע שהחיים נתנו לך במתנה בזכות אחיך ר' אלימלך." היה זה שיעור מוסר עצום אשר לא היה צורך ביותר. עוצם הנהגותיו, צניעותו ותמימותו המיסו כליל את ליבו של ר' שמחה. ר' שמחה שאף מלוא חופניים של לימוד ומוסר השכל ממראותיהם של האחים הקדושים ר' זושא ור' אלימלך מאותו יום ואילך הפך להיות אחד החסידים הדבקים ביותר ברבם, בקיום עצותיהם והפצם. זכות האחים הקדושים יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

רבי אלימלך והקיסר

4

(מלשה שהיה)

ה'תש"ל תפילות והכניות ואמירת תהילים le תלמידי רבי אלימלך מליז'נסק תלמידי אביו מהקיסר הרשע.

את השמועה הזאת וביקש להביא לפניו את היהודי. היהודי הגיע לפניו ושאלו מנין ידעת מי הגנב? אמר לו, נשבעתי שבועה חמורה לאותו אחד שגילה לי שאיני יכול לגלות. אמר הקיסר בעצבים, אם אתה לא מגלה אני מוריד לך את הראש. היהודי לא ידע מה לעשות אם הוא לא מגלה מורידים לו את הראש. ולבסוף לא היתה לו ברירה וסיפר לו את כל הסיפור עם המכשף והמראה. מיד הקיסר שלח שליחים עם מספר חיילים ותביאו את המכשף אלי עם המראה ביחד. שאל אותו, אתה גילת ליהודי מי הגנב? ענה לו, כן. עם המראה? כן. אני רוצה שתראה לי במראה מי השונא הכי גדול שלי. הקיסר הזה היה אבי אבות הסט"א ורבי אלימלך מליז'נסק היה אבי אבות הקדושה. לכן הסביר לתלמידיו רבי אלימלך מליז'נסק, אם היו רואים אותי במראה הייתי בסכנה. ובאמת איך שהמכשף לקח את המראה ביקשתי מכם לקרוא תהילים בבכיות ותפילות ובזכות זה כמה שהוא שפסף במראה לא ראו כלום. הקיסר התחיל להתעצבן שלא רואים כלום, המכשף לא הבין ואמר לקיסר אף פעם זה לא קרה לי כנראה זה אדם גדול כדאי לך לרדת מזה. הקיסר התעקש ולא עניין אותו הוא רצה לראות מי השונא הכי גדול שלו. המכשף ציווה לבקשת הקיסר והוסיף עוד יותר כוחות לכן יצאתי אליכם פעם שניה וצעקתי "מציירים את אלימלך" וכולם בכו והתפללו. ולבסוף התפוצצה המראה ומהרסיסים המכשף נהרג והקיסר נפצע באף, כל זה בזכות התהילים שלכם. (הרב דניאל זר)

לו. עד לאחר מספר דקות של שכנועים סיפר לו שגנבו ממנו את הארגז עם סכום רב של כסף. הסתכל אותו אדם שאף אחד לא שומע אותו ולחש לו באוזן, אני יכול להגיד לך מי הגנב, אבל בתנאי שאתה נותן לי סכום גדול מהכסף ממה יש לך להפסיד בכל מקרה אם אני לא יספר לך מי הגנב לא יהיה לך כלום. אותו יהודי הסכים והלך איתו. שוב בדרכם הוא מזכיר לו "אני משביע אותך שאתה לא מספר מי גילה לך על הגנב" ונשבע. הגיעו לביתו של אותו אדם, לקח מראה שיפסף אותה בזמן שלוחש לחשים עד שראה דמות של חייל על המראה. אמר לו אותו אדם מכשף, אתה רואה אותו, תחזור לויילנא למשטרה ותבקש מהם לראות את החיילים ואתה מראה להם מי הגנב. ולאחר שתקבל את הכסף שלך תעבור דרכי ותביא לי את הכסף שמגיע לי. אותו יהודי הגיע לתחנת משטרה בוילנא וביקש להראות לו את החיילים ואני יראה לך מי בדיוק הגנב. אבל השוטר לא הסכים בדחייה, מי אתה בכלל. אותו יהודי התחיל לבכות ולהתחנן לו שזה הרבה כסף. השוטר הסכים בגלל שמדובר על סכום גדול של כסף. הלך השוטר וביקש מהקצין ליצב את כל החיילים כדי למצוא את הגנב. הקצין הסכים בתנאי, אם זה לא נכון הורגים אותו. אותו יהודי הסכים. כל החיילים התארגנו במסדר עד שהצביע להם מי הגנב. מיד לקחו את אותו החייל קשרו אותו ונתנו לו מכות נוראיות עד שמהסבל הודה שהוא הגנב. לקח אותו למקום שהחביא את הכסף בתוך האדמה. התרחשה רעש בכל העיר, בכל העיתונים, נמצא הגנב. הקיסר שמע

מסופר על רבי אלימלך מליז'נסק שנכנס לבית מדרשו ואמר לתלמידיו במילים אלו "מציירים את אלימלך" שזה אומר שהוא בסכנה. כולם התחילו לקרוא תהילים בבכיות ובתפילות. נכנס לחדר לאחר מכן נכנס לחדרו ויצא אחרי רבע שעה ואמר שוב "מציירים את רבי אלימלך" כולם שוב פרצו בבכי ובתפילות נשגבות. חזר לחדרו ואחרי זמן ספור יצא שוב וביקש מהם להפסיק. כל תלמידי בית המדרש לא הבינו. אמר להם אני רואה שאתם לא מבינים אני יספר לכם: היה יהודי עשיר גדול שנסע לוילנא למסחר גדול שהיה לו ארגז מלא מטבעות זהב כל דרכו שומר על הארגז. כשהגיעו למקומו השכיר חדר במלון והחביא את הארגז מתחת למזרון שהוא ישן עליו שאם ינסו לגנוב לו הוא ישר יתעורר. אבל אם כל זה כשיצא מהמלון לזמן קצר כשחזר לא היה זכר לארגז. התחיל לצעוק ולבכות כולם התאספו והזדעזעו. הגיע המשטרה ששמעו כזה סכום גדול עשו כל מה שיכולים אבל לא מוצאים כלום. התחיל להתחנן לפניהם שחלק מהכסף שהוא לא שלי בכלל הוא מהלוואות מאיפה אני יחזיר את הסכום הזה, עד שכבר לא היה לו ברירה התחיל לחזור לביתו ברגל שלא לא לקח כסף מאנשים הוא לא מסוגל כל הזמן הוא בדרך כלל נותן ועכשיו הוא צריך לקבל. כך הלך דרכו לכיוון ביתו ובאמצע הדרך נכנס לפונדק כדי לנח ישב בפינה ובכה, היהודים במקום ראו אותו בוכה לא רצו להכנס לחיים שלו, כך ממשיך לבכות עד שהגיע משהו מאחוריו והניח לו יד על הכתף ושאלו בשלומו ומה מפריע לו. אבל אותו יהודי לא רצה לענות

המקום התקבצו ליד קברו של רבי אלימלך, לבקש רחמים. הנאצים הבחינו בנהירה, וסברו שהיהודים מבקשים להטמין חפצים יקרי ערך בבית העלמין. הם פקדו עליהם לחפור בקבר, כדי לבדוק מה הסתירו שם. לא הועילו ההסברים והתחנונים. באין ברירה עשו היהודים כפי שנצטוו. ואז נתגלה מחזה שהפיל אימה על הכול: גופו הקדוש של רבי אלימלך נתגלה בשלמותו, אף שנסתלק יותר ממאה וחמישים שנה קודם לכן. אפילו הנאצים הרשעים נבהלו, ומיהרו לכסות את הקבר ושוב לא נטפלו אליו. סיפור זה עורר התרגשות בקרב תלמידי החכמים שכולל משהו הזכיר את המובא בספרים שצדיקים אחרי פטירתם נישאים לארץ ישראל, ותהה כיצד נתגלה כי גופו הקדוש של רבי אלימלך שוכן באדמת פולין. אחר הצהריים, כששב ר' הירש-דוד לכולל, הייתה נהרה שפוכה על פניו. הוא החל לשיר ולרקוד, ולפליאת חבריו סיפר: "בביתי נטלתי באקראי ספר, וזה היה 'אביר הרועים' על תולדות חייו של רבי אברהם מסוכצ'וב. הספר נפתח לי בדיוק במקום שבו סופר כי פעם אחת ישב האבני נזיר עם תלמידיו בסעודת ל"ג בעומר, ואמר כי אף שיש צדיקים שגופם מועתק לאחר פטירתם לארץ ישראל, הרי גופו של רבי אלימלך מליז'נסק נותר בחוץ לארץ, וטעם הדברים שמור וכמוס ליודעי סוד בלבד". הרב אדלר סיים לספר את סיפורו באוזני האיש, והלה אמר בהתרגשות: "עתה ברור לי למה שלח אותי ה'בית ישראל' אליכם. עתה ניתנה לי תשובה נחרצת כי עליי לגנוז את רעיונותיי להעתקת ה'ציון' לארץ ישראל".

(על-פי הספר 'את אשר חוויתי', מאת א' מרגלית). (חב"ד).

הרבי מבקש להימנע מלשוחח עמו בעניין זה. אולם הוא עדיין דבק ברעיון העתקת הקבר. חזר לארץ והלך אל ביתו של הגאון מטשבין, רבי דב-בעריש וידנפלד. למשמע ההצעה נחרד הגאון. "היעלה על הדעת לטלטל את הגוף הקדוש?", זעק בחרדה. "אומר לך רק את מה שכתוב בתורה: 'מי האיש הירא ורך הלבב, ילך וישוב לביתו'". עכשיו תלה האיש את תקוותו בכתובת השלישית - מעונו של ה'בית ישראל' מגור. "שמע נא", אמר הרבי, לאחר ששמע את הדברים. "גש אל הרב משה אדלר, רבו של 'שיכון הרבנים' כאן בירושלים. שמע את סיפורו ונהג על-פיו". עשה האיש כהוראת ה'בית ישראל', הלך אל הרב אדלר, שגם הוא נמנה עם צאצאי ה'נועם אלימלך', וביקש לשמוע את הסיפור. "סיפור?!", תמה הרב, "מכיר אני סיפורים רבים על ה'נועם אלימלך', אולם אין בהם משהו שיכול לסייע לך בעניין זה". הוא אימץ את זיכרונו, ולא העלה בדעתו דבר. רגע קודם שנפרדו השניים, ניתר הרב ממקומו. "נזכרתי בסיפור שאירע בעת האחרונה, בימי המלחמה", אמר בשמחה. "מי יודע, אולי לזה התכוון הרבי". והרב סיפר: בעיר העתיקה בירושלים התגורר חסיד גור ישיש, ר' הירש-דוד שמו. בעבר אף לימד את ה'אמרי אמת' מגור, בהיותו ילד. אף שעבר את שנת המאה לחייו עדיין היה חד כתער ומלא שמחת חיים. כדי לסייע לו התגורר עמו נכדו החורג, בחור ושמו מאיר פיינשטיין. יום אחד, בעיצומה של המלחמה, נכנס פיינשטיין לכולל שבו שהה ר' הירש-דוד, ובפיו ידיעה מרעישת: הוא קרא בעיתון שהגרמנים פלשו לליז'נסק, ורבים מיהודי

כשנסתיימה מלחמת העולם השנייה התבררה עוצמת החורבן שהיא המיטה על יהדות אירופה. ערים שבהן שקקו חיים יהודיים התרוקנו מיהודיהן. בתי עלמין חרבו. הניצולים המעטים ניסו לשקם את חייהם. אחד הניצולים שעלה לארץ וקבע את מושבו בירושלים היה מוטרד מאוד מהסכנה האורבת לבית העלמין בליז'נסק, ובמיוחד לציונו של רבי אלימלך. בהיעדר עין יהודית, מי יודע מה יעוללו למקום הגויים המקומיים. בהיותו איש עשייה ובעל מרץ החל לגבש תכנית להעלאת קברו של רבי אלימלך לארץ ישראל. הוא פנה אל עסקנים ואל בעלי השפעה, וביקש את עזרתם בהגשמת הרעיון. הדבר נודע לאדמו"ר רבי איציק'ל מפשוורסק, שהיה אף הוא מצאצאי רבי אלימלך, והוא הביע התנגדות נחרצת לרעיון. הלך מיודענו אפוא אל האדמו"ר, שטח לפניו את העובדות ותיאר את הסכנות האורבות לציון. הרהר הצדיק רגעים מספר, ואז אמר שהוא מוכן להסיר את התנגדותו בתנאי ששלושה מגדולי החסידות יביעו את הסכמתם - ה'בית ישראל' מגור, הגאון מטשבין ורבי יואל מסאטמר. תחילה נסע האיש לארה"ב והלך אל האדמו"ר מסאטמר. הוא המתין לתורו, ובהגיע זמנו ניגש אל הרבי ושטח את בקשתו. לפתע קרה דבר מוזר. עיניו של האדמו"ר נעצמו והוא החל לנמנם. האיש יצא מן החדר, נזהר שלא להקיץ את הרבי משנתו. אולם כאשר יצא מן החדר ונכנס הבא בתור, נייעור הרבי משנתו והמשיך בקבלת הקהל כאילו לא אירע דבר. האיש ניסה להיכנס שנית, וגם הפעם נרדם הרבי למשמע הבקשה ושקע בשינה. הבין האיש כי

הדמעות החליף חיוך גדול. רבי זושא אחז בידי ושיניהם החלו לרקוד מרוב שמחה על כך שגם בבית הכלא הם זוכים לקיים מצווה. השומר ששמע את הרעש לא הבין על מה המהומה. הוא שאל את האסירים האחרים לפשר המתרחש. "איננו יודעים" השיבו הם, "אך שמענו כי שני האנשים שוחחו על דלי השופכין העומד בפנינת החדר, ולאחר מכן הם פתחו בריקוד". "דלי השופכין גורם להם לשמוח ולרקוד? נוציא אותו מיד מן החדר!" קרא השומר בכעס. ושני האחים נעמדו להתפלל תפילת מנחה כדת וכדין. (יוסי גורדון) (חב"ד).

לתפילה. החל רבי אלימלך לבכות. "מדוע אתה בוכה, אחי היקר? האם הינך בוכה מכיוון שלא תוכל להתפלל תפילת מנחה בזמנה?" שאל רבי זושא, ורבי אלימלך השיב בחיוב. "אין לך על מה לבכות!" קרא לעברו רבי זושא. "אותו בורא העולם שציווה אותנו להתפלל את תפילת המנחה, אמר כי אין להתפלל אם החדר לא נקי ומוכן לכן. נכון, אינך יכול לקיים את מצוות התפילה, אך אתה כן מקיים מצווה אחרת! עליך לשמוח כי גם כאן, בתא הכלא המצחין, אנו יכולים לקיים מצווה ולהתקשר לבורא העולם!" דבריו של רבי זושא פעלו את פעולתם ואת מקום

האחים רבי אלימלך מליז'נסק ורבי זושא מאניפולי נהגו לנדוד מעיירה לעיירה כשהם מחופשים לקבצנים. לעתים הם הצטרפו לקבצנים נוספים כשהם עברו מעיר לעיר. באחד ממסעות אלה הואשמו כמה קבצנים בגניבה, וכתוצאה מכך נעצרו כולם והושמו מאחורי מסגר ובריח. מכיוון שהייתה זו שעת צהריים, ביקש רבי אלימלך להתפלל את תפילת המנחה. "אינך יכול להתפלל כאן" העיר לו אחיו, רבי זושא. "מדוע?" לא הבין רבי אלימלך. רבי זושא הצביע אל הדלי שעמד בפנינת החדר ששימש לעשיית צרכי האסירים, מה שהפך את החדר ללא ראוי

frank

שבת שלום
ומבורכת!